

AVRUHOM SH. Y. GESTETNER

מייסד מנהל וחבר ביר"ץ שער המשפט: זnis בתמם ווין
גמו וביל טועnis, הפס"ז עם הטעלים "מהיכן ודנתני" נכתב, ובוכות ערעו
סניף "שםו משפט" ב"ד מוחד לנוגע טרם הדיוון: בוחרת ב"ד
ו"אומן" הדיוון, ופיקוח על המונות עיקולים סירובס התיו ערכאות וויטין
17 MOSIER COURT, MONSEY N. Y. 10952

(845) 425 9708

במס' ד'

아버ם שמואל יהודה געתשעטנער

מה"ס: מהוז איש (כיארים בר"ח שעיע. ב"ה), תורה אמריך (ווי)
נשם בתייה, ג"ה), חוקת משפט, משפטים בחולכתם על רוחם
הלהת דיעיט, תקנתא מקלקלתא (על ווית בhort ב"י), שפט
השופטים, נחלת אריש (הטבת נבל ודקוטש, פטייל חותם (על
אה"ע ה גנטש מטען ומעשיין, ב"ה). מנחת אריש (עהית ואגרה)

גילוי דעת נגד "סירוב" פסול - תוק בדי "לבות" ו"להטעות" על מתן "גט פסול"

בדוד' שבין מו"ה מנחם מענדל בלום נ"י - ולכין אשתו מרת צירל תחי' [לבית האביהיזער מלאנדראן]. הננו מוצאים א"ע
במחויבים בדבר לפרסם השתלשלות הדברים כפי שידועים לנו, בכדי למנוע החדרת פסולי חיתון לתוכה מהנינו ר"ל:

מבוא

תיאור השתלשלות האירועים בקיצור - ואיך שהגינו אלינו:

הנה, בראשית הסכום (פלט' מס' 3) בשפנה אליו הבועל - בקשר ל"הזמנה" שקיבל מאיזה ב"ד ע"פ תביעה אשתו - ורצה
לדע עמה אצל בית דינינו "שער המשפט", [הדין היה אמר לו להיות בעירה]: על "קביעת מקום דירתם" - מה
שזה היה קוטב החקוקי דיעות שבוניהם: אם היה בלונדן ברצוינו - או בניו יורק ברצוינו. לא רצית להබל דין זה
בשם אופן - רק בהסכמה האשה - למרות שע"פ דין יש לכל "נתבע" זכות "בחירה הב"ר". אבל האשה הפציה כי
מאוד: לקבל דין זה - עד שגעתרתו לבקשתה והמכמתה. **אמנם** זמן קצר לאחר שני הצדדים כבר חתמו שט"ב (י"ג
חל"ר ז' מס' 3) - חורה בה האשה והפציה כי לחזור מקלט דין זה - [מן הנימוק: ש"כ נתיעצה"...], והוא נראה בעילן
шибנים כאן "משמעותם" המייצים לה להירום הבית...]. נעהרת לבקשתה גם עתה - והודעתו לתבעל: שאיני מקבל דין זה וה
אל בית דינינו. **לאחר** נ' חדרים חורה האשה ופנתה אליו בבקשתה: שאtan לה "בכח" שאיני מקבל דין זה והבית
דינינו, ונעהרת לבקשתה עזה"פ - ונחתה לה כתוב (פייס י"ח ממו מס' 3) לאשר ד"ז. **ובכח** נתקבלו הצדדים זמן ארוך על
 התביעה הב"ר, [כ כי הבועל שורעה ב"שלום" - עד על דין גמור] דוקא - ובקבלת "מהיכן דנתני", כי לא רצתה להתחייב
להירום ביתו ולהפרק אשתו ולידיו - רק על סמך "יעוץ" או "חוות דעתם" של הדיינים - וכదרכם: שמעולם עוד לא יצא
מאתם פס' ד" לשולם" וכיודען. **עד** שס"ס חתמו שט"ב - ע"פ "תנאים הנ"ל" (כלאי יקון מס' 3) אצל איזה ב"ד מה אני.

לאחר כמה חדשים - התקשר אליו (פייס ז' צופיט, כי מיל' קעלט') הראב"ד שלטמ"א של אותה הב"ד שדנו בדבר, ואמר
לי שיש תח"י "בירור הלכה" [מ"היכן דנתני] - על הפמ"ד, אבל אינו מוכן למומרה להבעל בשוו"א - [מכח
אמתלאות קלושות שאכ"מ], אלא שמסכים להראותה רק לבתי דין אחרים - שב"בחירה הבועל" - ו"הסכמה הדיינים", מה
שלדעתו כבר יוצא בכך ידי חובת נתינת "מהיכן דנתני" - מה שהחhana הבועל על זה. דכין דין ע"פ דין
צריין ליתן "מהיכן דנתני" ליד הבועל - וכמפורט בגמרא (סידוריין ז', ג') רמב"ם (סידוריין ז', ו) וש"ע (ס"מ סי' י"ג,
ס"ה; ד"כותבין וגונתנן לו"), וזה בכדי שיוכל להראותה - למי Shiratzah הוא, [וכ"כ המב"ט (לפקת רולן, סי' י"ח). ב"ח
(פנות סי' 3), חותם השני (ס"י ס'), מהרש"ד (ס"מ, סוף ז' ו סי' ט'), אורזין תליתאי (ס"י ק'), חיים ברצוינו (ס"י ט'ז), בית
אב"י (ס"ג, סי' קיל' ז, עי"ש], ובפרט בגין - שהותנה בן בפירוש בשט"ב, א"כ פשות דבמה שמהסfir מליתנה
ביד הבועל - בזה הפיר קיום תנאו בשט"ב - ומילא מתבמל עי"ז כל תוקף בה השט"ב, וככה התנהל בינוינו
וירוח עצום שנמשכה כשבוע שלימה - והסתימה מבלי שהגענו לעמק השווה.

בשבוע שאח"ז (כ' מיל', ז' מיל' קעלט') - התקשר אליו הטוען של האשה [א"ש מלאנדראן], וביקש שאשתדל אצל הבועל -
מי שתיארו כ"מענגן" את אשתו: שקיים הפמ"ד - מה שכבר קיבל מן הב"ד וזה בחדרשים עם "מ"היכן
דנתני" - שבו חיבורו "לנרגש" אשתו. **השבתיה** לו, שדרבויהם ה"סתירה" גמורה - למה אמר לי הראב"ד בהחלה:
שלא יתן בשוו"א ה"מהיכן דנתני" ליד הבועל ובנ"ל (ל"ז מיל'),ราม אכן אמר הדבר כמו שאומר [הטוען]: שזה בחדרשים
כבר נתנו ביד הבועל הפס"ד - עם "מ"היכן דנתני", א"כ למה החוויה עמי הראב"ד - ונימה לשכנענו: שכח השט"ב אינו
מחבטל במה שלא יתן מ"היכן דנתני לידו. למה לא אמר לי בפשותו: שכבר ניתן מ"היכן דנתני ליד "הבעל" - וזה
יותר מחדרשים - ושפיר כבר נתקיימה "תנאו" בשט"ב בגין ממש, וחמ"ל? ע"ז השיב לי, שיקר את הראב"ד
על הטלפון [טרוי וויע"] - כדי שאשמע מה שפvio, לאחר ההתקשרות אליו - [מה שנספק ממוני כ"פ שמייעת השיחה
שבוניהם...]. אמר הראב"ד אמתלאות מעורפלים - מה שאינם מתקבלים על הלב, [ששכח] - או שלא ידע - שכבר שלחו
מ"היכן דנתני..., והוא נראה בעילן שהוא תחת לחץ גדול מן הטוען ורעיםיה, ומכוון דבריו היה ניכר שיש כאן "אחרים"

המבצעים מעשים מאחרוי נבו על חשבונו - מה שהוא מוכחה אח"כ להצדיקה למפרע...], ואח"כ פער ה"טוען" פיו באחד הרקמים ממש - וקיים את הבעל ב"קללות נמרצות" [רחל'!] - אשר תצלנה אוון כל נפש יפה לשם מפורש יוצאה כן מפי אדם המיצג עצמו כבן תורה. **ולבסוף** הצדיף הרaab"ד לבקשת ה"טוען" - שאשתדל אצל הבעל לקיים הפס"ד.

נעה רתמי לבקשתם [משמעותם כבודו של הרaab"ד] - על אף ההרגשה העגומה - מה שישחה הנ"ל השair עלי; שמשהו עוקם מאד מתרחש כאן, והתקשרותו עם הבעל לאחר סיום שיחת הניל - ושאלתי ממוני פשר הדברים: הייתכן שאינו מצית לפס"ד מה שקיבל מן הב"ד עם "מהיכן דנתני" - זה חדשים כבר. **והשיב**, שכן ביכלו לאיריך בעית - כי הוא עומד עכשו אצל "קבלת פנים" של חותמת אחיו היותם [שם הפיצו אח"כ ה"סירוב"] - תוך כדי כוונה ניכרת; להשבית ולהפריע "שמה" משפחתי... אבל הסביר ב��ירותו: שהיות שבנוסח השט"ב - הכתוב "תנאי" ברור: שהפס"ד צריך שתהייה דוקא עם "חותמת" כל הדינים, והוא קיבל על הב"י דואר איזה פס"ד עם חתימות נמקות - שאינם ניכרות כלל, ונפה להדיינים בכתב ב"פ - לשאול מהם אם הפס"ד אכן יצא מאתם, והם התעלמו כליל מדבריו - מבלי להшибו מואמה... ולא עוד, אלא שזמנן רב אחרי קבלת פס"ד הניל, כתב לו הרaab"ד מכתב בת ה' דפים בכתב ידו - שבו הוא מסביר לו מודיעו שלא קיבל מהם "מהיכן דנתני"... וזה שימוש להבעל ב"הסביר" על חומר החתימות בפס"ד הניל - וגם על התעלמות הב"ד מלחשיב על שאלתו בקשר אליו: משום של פס"ד הניל "נוןיפה" מן איזה "מן דהו" הפועל במחתרת תחת נבו של הרaab"ד, ובחדרא מתחא שיימו לו ה"חותמות" הניל גם כ"אישור" ברור - שהפס"ד הניל אכן "מוזוף". ופנה לרבים חשובים לשאול מהם כדה מה לעשות, אם מוטל עליו להתחשב עם הפס"ד ולבודקה מטעותים - או לא. והרו לו שהיות שהפס"ד אכן מחייבו כלום טרם שיקבלנה בחתימות ארגונואל - שזו ה"פסק דין" שלהם - ושלהלכו הם ה"נימוקים" שלהם, ובפרט כשהתנה ע"ז "תנאי" מפורש בשט"ב, מילא פשוט שלעת עתה - עדרין אין לו פס"ד, וא"כ חבל לו לטrhoות בהםן - בבריתם ה"מהיכן דנתני" מטעותים.

בשמי זאת, חזרתי והתקשתי עם הרaab"ד - ומספרתי לו דברי הבעל, ולהעלה העניין הצעתי לו, שהיות שכברעשאוינו "שליח" לדבר אל הבעל, א"כ הרינו מוכן ומוזמן לקבל עלי "שליחות חור" מן הבעל אליויהם; שimapרו לי הפס"ד עם חתימות ארגונואל בכדי לモסורה לו - [או שימנו שליח אחר ע"ז]. **אמנם** לתהונוני הרבה - השיב לי: שאחד מחברי הב"ד ממאן בדבר - **לא** שום אמתלאה המתකלת על הלב כלך. **ולא** הועלו כל התהונות מה שטענתי לו בתרדמה, שאם אכן המדבר מן "עגונה" - וכפי שהם מציירים, הייתכן שימאנו מליישות דבר "קטן" כזה - כדי שיכיש סיכוי שזה יסייע למהר התרת האשה מכבליה. ואדרבה, **הלא** "עקשנותם" בדבר קטן כ"כ - מהפכם להיותם "הם" ה"מעוגנים" את האשה - **ולא** ה"בעל" כפי שהם ממשימים אותו..., ושעצם "מיאונם" המורו הזה - הרי רק מוסיף כה ותוקף להשחת הבעל: שאכן יש כאן איזה "קונוא" - המסתתרת מתחת מה שנראה כ"פסק דין" עם "מהיכן דנתני", ומשום בכך יראים מלקבל על עצם מה ה"אחוות" המלא עלייה. **ובבחנה** נתגללו הדברים - שנסתחבתי לאמת יותר ויותר לבנים בעובי הקורה - לעקוב על שורשן של הדברים ולברן, עד שהבעל פרש לפני השמלה - חכרייך חביבים הכלול: חתימת שט"ב, חילפת מכתבים [ושוחות מוקלטות], והנראה כ"פסק דין" עם "מקרוות" - שבו חיבתו לנישואו אשתו, ועד לה"סירוב" - הכלול: "הויר עראות" להאהה - ו"הדרקה דרא"ת" על הבעל - מה שפומסו עליו.

אשר על כן - בהתאם לכל זה, וגם לאחר ששמענו מפי הדינאים [וגם נתנו לנו בכתב] - **"נימוקים"** נוספים על פסק דין לחייב גירושין, [ומובילו לנו קצת צד בעצם הסכוסך שבין הצדדים], **לא** נוכל להתaffle ולzechiris מלהנחות דעתינו - כפי החובה המוטלת علينا ב כדי **"לאפרושי מאיסורא"** ולמנוע בכיה לדורות ממשפחות חשובות בישראל - קרלהן: [וחילקו לענפים - כדי ליתן רוח להתבונן בין פרשה לפרשה], וזה החלי בעה".

הדבר ברור שהפס"ד אין לה תוקף להלכה - מכח כמה "טעותים" גלוים ב"דבר משנה" - [מה שנוכחים איה לאחר שיתרתו כהונן - שנכראה שזו ה"הסביר" על מיאונם המורו מלעותם כן]. **ואם** יגרש ח"ו על יסוד פס"ד זה - בסבירותו שאכן "חייב" בזה להלכה, יהיה "gmt מוטעה" - הפסול וכetal מה"ת, והאהה תשרא "אשת איש" ובניה "ממוראים" גמורים ר"ל. **עי'** גمرا (גמota קי', ה), ריב"ש (קי' ר"ט, פ"ג), רדב"ז (מ"ג, סוף ר"מ. ומ"ג, ס"ג, פ"ט), **יבין**

ענף א

בעל המגרש אשתו - על יסוד **"פסק דין"**: **ש"זיב לגורש"** - בנסיבות אינו בן להלכה, **הוא "gmt מוטעה"** - הפטול ובטול:

הנת, אם הפס"ד מכוון על אותן ה"מקרוות" - שנשלחה לו בלי חתימה ניכרת, [ואף לאחר שמייעת תוספה נימוקים מש"א לנו בע"פ - וגם מה שקבלנו מהם בכתב],

כצעוע); שיש להם "פסק דין - להויר בפיה" עם "מקורות סודרים" - מה שלא ילו בשוויא לשום נברא... [ראה גם פסק דין ד"ס ה'ו] דהרי אף ה"חווייב לגרש" מדינה [מחמת תביעה ולא מכך "איסור"], יש ב"כפייתו" - משומם הפסול החמור ד"גט מעושה" - הפסול ובטלן מן התורה אף "בדיעבד", ואם עברה ונשאת על ספק גט כוה - בניה מן השני הם "ממוריים" לכו"ע, [ח"ה הר'ך, רבינו יהונתן, רשי', רמב"ן, ר' י"ז] (מהו, מתי כ"ז, ח'ו), רשב"א (ח'ו, ס"י תקע"ג), [כ"כ בשיטות במכתב מאליזו הילפנדי, שער ז, ס"י י"ג], ר' ר'יאץ' (גיטין, פ"מ, ז, ט), ש"ה ג' (על ר' ג' גיטין מ"ט, ז, מות ד), והה'ם (להוט פ"ז, ס"ח), עי"ש.

ובן איפסיקא לחדכה ולמעשה בכל הפסיקים - ב"ל יוציא מן הכלל; ד"כפיה בשוטין" פסול אף בדיעבד, עי' טור ושו"ע (לה"ע ס"י קל"ג, ס"ח ח), ב"ש (פס, סק"י י"ג) [ובן יוצאה גם מרבני הטע"ז (פס, קק"ט)], ערוה"ש (פס, פ"ל וגו), ד"מ (ה"ע ס"י ע"ג, סק"ג), פרישה (פס, סק"ג), ח"ט (פס, סק"ג), גבו"א (נדעל פ"ג, סימיניס: כ"ח, מ"ז, ומ"ח), חת"ם (לה"ע ח"ג, ס"י כ"ג, ד"ס טה. וכ"י קט"ז, ד"ס וטה. ומ"ג, ס"ק ס"ג). ב"ר יצחק (לה"ע, ס"ק כ"ז), ב"ר יחזקאל (לה"ע, ס"י ט"ג, עט"ג), יشوיע"ק (לה"ע, ס"ק כ"ז, נמ"ז נכו"ס), רב פעולים (לה"ע ח"ג, ס"י י"ג), עונג יו"ט (ס"ק ס"מ, ד"ס וטה), בהדרש"ם (מ"ז, ס"י ח'ו), שואל ונשאל (מ"מ, לה"ע ס"י כ"ט. וח'ז, לה"ע ס"י מ"ט), חז"א (לה"ע, ס"י ח'ו, מותמיות ח' ס' ו'), חלקי"ז (מ"ז, ט"ז, ס"י ק"ז), מות ס"י קל"ג, מות ב' ומ"ז ס"י פ"ג, מות כ"ט), אגר"ם (לה"ע, ס"ק ס"מ, ס"ק ס"ג), מושנח"ל (קמ"ח ט, ס"י צ'). ותיכילן מ"ט, ק"ז, קל"ז, ויק"ה), שאילת שאלות (מ"ב, לה"ע ס"י מ' ט), וקובץ תשומות (מ"ג ס"י קע"ד, קע"ט, וק"פ), וע"ע שד"ח (מע' ז, מות כ"ז), עי"ש. ובש"ב וכקו"ב של ק"ז - בבעל ש"אינו חייב לגרש מדינה הכלל - וככבר].

ואגב יש להזכיר,adam בפיית בעל היה גם על "מנני השלייח", [וכמנהג [אותיות נהנמ] של "בנופיות הkopifim" היודיעים לשמצה המkninim פה עירנו מאנסי - ועומדים תחת פיקוחו והדרכו של "שר התקופין [בשותים]" הנ"ל - המחרנסים מן החדרת "פסול" חיתון" במתינו רחל, ועוזין כן ייעו שיראים להביא שם האשה - שעולה להאשם אה"ב על הcpifa], או הגט פטול ובטל - אף בבעל שידנו לכפו לחזיא לכו"ע, וכמש"כ בעונג יו"ט (ס"ק פ"ח); שגט כזה "לאו בלום הו" - ולא נמצא שום חולק בזה, [זולת "בנופיות הkopifim" הנ"ל, ולא משומ שדרחו את דבריו מהלבה...., אלא ש"צורה הcpifa" מה שמרויחים מוה "מכריהם" - להחעלם מכל "פסול" העומד ברכם...]. ובפרט כש"חוורה" האשה ע"ז טרם כן - או שייצא אה"ב "ערעור" על הגט, או כו"ע מודים שאף בשונשנת ע"פ "הוראה מוטעת" הczaa, עי' רא"ש (כל

ובועז (ח'ו, ס"י קל"ז), יש"ש (יכמות פ"ג, ס"י ל"ג) [דראף מי שדרינו "לבופו להוציא בשוטין", מ"מ אם "הטעייה" הגט בטיל], רמ"א (לה"ע ס"י קל"ז, ס"ח ג' סוף ספ"ה), עין יצחק (מ"ג, לה"ע ס"י ל"ג, מ', ומ"ז), ישויע"ק (לה"ע סוק"י קמ"ג, נמ"ז סט), משכני"י (לה"ע, ס"י ל"ג - מ"ג), אבן"ז (לה"ע ס"י ל"ג, מות מ'), חז"א (לה"ע, ס"י ו"ע, מות ב', ד"ס ט) [דיש בכיה גם ממשום גט מעושה"], מנהגי (מ"ט, ס"י קל"ז), משננה"ל (מ"ז, ס"י ט, י"ג, ג"ט, ק"ג, קמ"ז, קמ"ב, קע"ט), י"א (ח'ג, לה"ע ס"י י"ג), עי"ש.

عنף ב

המנדרש מכח לחץ "הרחקה דר"ת" - בשפטטור מוה ע"פ דין, הוא "גט מעושה" - הפסול ובטל ומילא פשוט, אין שום מקום בכך להטיל "הרחקה דר"ת" על הבעל. ואדרבה אם יגרש תחת לחץ ד"בזון" זה - אז יהיה "גט מעושה", דהרי אף במקום שהבעל "חייב לגרש" מן הדין, כבר הביא הפת"ש (ס"י קל"ז, סק"ל) בשם גבו"א (לה"ע, ס"י ע"ג) בשם מהריב"ל (מ"ג, ס"י י"ט. ומ"ג, ס"י ק"ג). דהא Ordna דההתקות החשובים בנדוי - אין לעשות שום הרחקה, ובאבני"י (לה"ע ס"י ל"ג, מות ח) כ"כ בשם הכנגה"ג (פס, סג"ז מות ל"ג) אף בבעל ש"חויר" לגרש מן הדין מחמת "איסור". ובפרט בהום, שכבר מוגע לכל קצוי חבל בנקל ובמהירות וראי דנפל קולא זו בבריא, דהרי שוב לש' הטעם שב' חבי" (ס"י קל"ג, ממו' ג). וצפ"ט, דיני יטוס ומילא ס"י ג) בשם מהריב"ק (טול"ט ק"ג, וקל"ט); משומם דיכו"ל לילך חז' לעירו - שלא ירחקו והגנו"ר יותר מ"בזוןו". ועכ"פ לא גרע "בזון" - מ"כפיה בשוטים". והי"ט שלא נשמע בהום "הרחקה דר"ת" - אף על בעל ש"חויר לגרש" מדינה - רק ממורים הקלים שב"ראבאנוט", וכש"ב על בעל שפטטור מגרש - וככבר].

عنף ג

בפיה בשוטים על בעל הפטטור מלגרש לדינה - פסול לבו"ע אפילו בדיעבד, והאשה נשארת אשת איש" - ובניה מן השני הם "ממוריים":
ובש"ב וכקו"ז שאין שום מקום בhalbca כלל - לעשות ח'ז על בעל "בפיה בשוטים" - וכמו שכבר אמר אימוא עליו כ"פ שלכו לאנדעם מאן..., וכמו שאמר לנו גם ה"טווען" שלה א"ש מלונדן - בשיחה הנ"ל (מג', ד"ס

"וחיתורים" - בהנוגע ל"חמורות שבחמורות"; התרת
"אשת איש" ו"מזורים" - אשר תסمر שעורות ראש -
מה שרויצים להכשילם בהם. רחל].

ומכאן יוצא "התראה" חמורה ל'בנוטיה הכותפים' הנל', שלא ירהייבו לבצע ח'ו "כפיה" על הבעל - כי לא יוועלו בו מואמה, דהאשה תשאר "אשת איש" גמורה - ולא תוכל להנשא בשו'א על סמך גט בטל בזה. ווחבל על החון הרבה מה שישלמו משפטה לבנוטיה הנל' - ולבסוף ישארו רק במפח נפש בלבד - בלא ייעיל כלל.

אוי לנו לאן שהגענו, שפורים רשות - להכחיש
משפחות הci יקרות והci השובות כאלו -
המופרומים ליראים ושלמים ומדركים בקהל
כבחמורה; ב"התרת אשת איש לעלמא" - [מה שבכל
"ספק" כ"ש הלכו בה הפטוקים ל"חומרא" וכדלקמן עף ז'].
אין פוצה פה ומצפץ. ויש לדעת, דלא בחנם
מתאמצים כ"כ (העומדים מתחת לפנוג) - שיטים
nidzon זה ב"גט" הבני על צירוף המון "קולות
מושפרות" שבניגוד לדברי כל הפטוקים - ומה שלא -
שערום רבותינו מעולם, דמטרם ברור; שעובדא זו -
שמש ליהם אח"כ כ"הכר" על מעשייהם המהפרירים -
(שמרוחים מוה הון עתק.), בהציבים ע"ז - לאמר;
אם משפחות השובות הללו הסתמכו علينا - אותן היה
שנגיין שלנו כשרים אף "למזרני מן המהדרין" -
בלוי שום פקפק בלא". ואין לשער הה"חרובא" שיצא
מוחה - בטמיית "פסלי היהונ" בתוד מהגנו ח"ז.

עֲנָה ג

בכל גט הנition על ידי הבעל - תמורה הוצאתו מ"מאפר", אם כל מסטרו נעשה עם "חשבון" זה - הוא "גט מצושה" - הפסול ובטל:

ובכן המוקם להזהיר - בהנוגע לה"היתר הפסול" מה שנitin להasha: שתוכל לטובעו ב"ערכאות" דמי "מוזונות" גבוחים, וכל זה נעשה - עם החשבון; שע"ז ייאמר בכלא [ח"ו] - על اي קיומו "פרעון חוב" זה, והוא בכדי להפטור מזה - ייאlez להםכים לגרשה [וכמו שאמרו זאת בפירוש]. נחוץ להציג בקיצור, דאך למש"ב התשב"ץ (ח"מ, סי' מ) [הובא בב"י (ס"י קל"ז)], דאמ' הבעל לא נחש בתפיסה בשליל מתן נת, רק בשליל איזה אשמה או "חוב", אם הסכים ה"שופט" או ה"מלואה" לשחררו מן המאסר תמורה הנירושין או הגט כשר, [אם עבר באמת על האשמה, או שחייב מדין תורה] בଘוב].

אבל - לדאכון של "כנפיית הכהנים" - ייאמר: שכבר קדרם חכמוני הפסיקים זיל - לסתותם עלייהם את

לע"ג, סי' י'), מהוריין (פולט פ"ד), רדב"ז (מ"ז, סי' י'ע, מ'), שמש צדקה (מ"ז, סי' ז', ט'), ברית אברהם (לה"ע, סי' ו'ו, ה'ט, וק"ג), הניה"ג והגרעך"א (קמ"ל, סי' ר"ז), חת"ם (מ"ז, ליקוטים סי' מ"ט). בנה"ג (מו"ט, סי' ל"ז, גמ"ט מוות י"ט), ע"ש. ומעתה ק"ז ב"ב של ק"ז ב"נ"ר, שהכופין אינם "טוועים" אלא "מוידין", וכן אין דינו של בעל זה "לבופו" להוציאו כלל, דבכה"ג הגט פסול ובטל מה"ת גם בלי הגט טעמי, ובג"ל (ד"ה וכפ"כ, וכן). ע"ש.

ואצ"ל, רח"ז להסתמך על הרעיון הפסול והሞפרך המשוחמע מבין כותלי דבריהם - מה שכתו לנו: שיעשו כן "לכתחלה" - עם החשבון שאח"כ כבר תהיה "דיעבר"... ואזו יסתמכו על א' מן הדראאנוט" - המכשיר בדיעבר [בניגוד לכל הפסיקים הנ"ל (ו"א וכפ"כ...) - אף בניגוד לרעות חבריו שב"ראאנוט" עצמו...]. ולמהתר לומר, שדרשו בטל וمبטל בעפרא דארעה וכחRoss הנשרב - לעומת דעתם של כל הפסיקים הנ"ל - ולא נחשב אף כ"יחידאה" לפיויהם. אבל כדי להדגיש: שעשיית "לכתחלה-דיעבר" - לא עלתה אף על דעתו - דאין לך עשיית "חווא ואטלוולא" מאיסור "אשת איש" רוח"ל - גROLIE מזו, דבר שלא יעלה על דעת שום אדם - שיש בו רק קורתוב של ראות שמיים.

דמלבד מה דלא נקרא "דייעבר" בכל כה"ג - רק לאחר
שכבר "נישאה" - וכמשמעותו של התשבץ' (ח"ג, ס"י
תינ"ז), וגם רק - כשל"ה שום "ערעור" טרם בן - ובנ"ל (ד"ה
ולוגב). **בר מן דין** - הלא כתוב הריב"ש (מיומנות, ס"י כ"ט) -
על כל כה"ג [דרישית לכתלה-דייעבר] בשם מחר"ם ב"ב
(פלין, ס"י י"ג); דתוועין כל האומר בן - דא"כ מה הוועילו
חכמים בתקנתן - דאן סחדוי: שבל אחת שתדע זאת
ההכלכה - תעבור ותנסה, עכ"ל עי"ש. ואם כך הוא - אף
היכא שבאמת יש מקום להתייר "ידייעבר", כש"כ ב"נ"ד -
שבל הפסוקים פסלו אף "ידייעבר" ובנ"ל. **וב"ז** - הווא
מלבד מש"כ מהרשר"ם (ה"ע ס"י מ"ה), דא"כ מי שרינו
לכופו להוציאו", מ"מ אם המ██ים לגרשה ע"פ "תנא"
מסויים - אף כשהוא ברור גדול - וככופחו לגרש בלבד, הגט
פפמול ובוניה ממורדים. **וא"כ** כשי"כ - בערך שאינו
חויב" לגרש - ורק"ז כשהאין דין "לכופו". ועאכ"כ -
בשםבקש רק דבר קטן כ"חתיימת הפס"ד - ובנ"ד.

[זוהו ה"פטרון" על ה"חירה שתומה" - מروع ש"מקור
ההיתר" הוא "סורי" וכנ"ל (ד"א וכ"ג), דהמ' יראים
פושט מלהגות על מה שהוא בניי... וחביל על
משפחות חשובות הללו - הודיעים לשם ולתפארת
ב"מודקרים" ו"מהדרין" בכל מילי דיברות ואפ'
בק"לות" - באופן וכי "חמור" ו"מוחדר", שאין להם
מושג כלשהו; באיזה "סוג" של בוז ד"קלוות"

נפרדים מדבריהם המפורשים של כל גודלי הפוסקים. מלבד כל זאת, הרי לא הרגish - שאין הנדרן דומה לראייה כלל, רהרי שם מיררי מבעל ש"חיב" לנרש מן הדין - וגם קידישה ב"רמותה" [דקיל הרבה כידוע], ושארו ליה מאליה - שנותן בזה מכשול לפרשץ עמיונו: *לחתיר* "אשת איש" לשוק - ולהרבות טמיות "ממזורים" לוחך מהנינו ע"י כיפה פסולה - אף בבעל שפטור מלגרש לדינה, וח"ז *לסמוך עליו בזה* - *שיצא מהה בכה לדורות, ה.*

ולימוד גדול על כה"ג - יש בשות דברי חיים (פוסיפות, סי' מ"ז) - בזה"ל, פוק חוי מה בין תקפי קדמאי, הנובב שידועו תוקפו בהלכה, ואעפ"כ כתב שהגמ שישי לדחות דברי בעל מגינה שבמשנה למלך, מ"מ *לא* מפני שאנו מודמין נעשה מעשה לחקל באשת איש, ולעומת זאת בימינו יש קצת רבנים בדמינו משיבים על הנובב, בעזה"ר הוא מהמת חסרון הדעת וקלות ע"כ. **וע"ע** (פס. י"ז, פ"ג, סי' נ) בזה"ל, בדבר המפורש בגודלי ישראל אשר לפניו, אין לעשות מה שאללה לפני המכונים בשם "גודלי דורנו" וד"ל... וראה נא על מי יש *לסמוך* יותר. אם על קדושי עליונים גאנזים בנגלה ובנטה בדור שלפנינו, או על הניכרים לנו תורהם וצדקהם וד"ל, עצלה"ק.

ונגודל ה"יראת חטא" - הנזכר לכל מורה: שלא יוכל בנ"א ב"הוראה מוטעת" - יש למדוד מרבי רビינו הגה"ק מצאנו וזוק"ל, איך שמצויר במקומות אין מספר: שלא יטמכו עליו להלכה ולמעשה *לעת זkonteo* (י"ג סנה טפס פערתו...). מכח החשש: שכבר נחלש כה עיננו, עי' ד"ח (טו"מ מ"ג, סי' כ"ה, ל"ז, מ"ז. וו"ז מ"ג, סי' ל"ג, מ"ג, ק"ג, ק"ה, קלו"ג, וטה"ע מ"ג, סי' ל"ג, מ"ג, מ"ג, מ"ג, מ"ג, פ"ג, פ"ג, פ"ג, ל"ג, קמ"י, קמ"ג, קע"ה. וחו"מ ח"ג, סי' כ"ג. וזכה"ט, סי' ט", ל"ג, ל"ג, ונטופת. סי' כ"ג, כ"ג, כ"ג, ל"ג). וזהוylimod גודל למורי דורנו השפל - ה"מתמודדים" וע"ז: מי שיכל להמציא יותר "קולות", כדי שיתפרנסמו - אצל המון *הקלים*: ב"פוסקים גדולים", וכ"ז בא מחומר יר"ש, ה.

ועכ"פ איך שיהיה - זה מיהא ברור, שישום אדם בומניינו - אין בכוחו להלך על הרש"ט והמבי"ט, וכש"כ כשביריהם היו בהעלם מננו - בשעה שכח את היתרו, בוראי שאינו נאמן אח"כ להחיק בדבריו - וידועו מהרלב"ח (קוי ספק). **[מצאתי א"ע** כמחובב בדבר לכתוב כל זאת - למרות גודל הקשי הכרוך ברכבר זה, ועל אף שהריני מכיר את מקומי - וירודعني מך ערci כלפי בעמ"ח זה, כי קימל' דבנהוגו ל"אפרושי מאיסורא" אין חולקים כבוד לרב וכדלקמן (עף ט), והארכנו בזה בפתל"י חותם (מ"ט, ואכמ"ל].

הדרך - גם בזה: **דבבר** כתבו הרש"ט (לה"ע, סי' ק"ג), והמבי"ט (מ"ג, סי' קל"ט), דוחו רק כ"באמת" נחשב בתחלה "במקורה" בשליל ה"אשמה" או ה"חוב", אלא שאח"כ منزلים צד האשה את "המצב" - להעתיר אצל השופט או המלווה: שיסכימו לשחררו חמורת הגירושין, או שפיר הגט כשר - מדהו"ל כמו שמנרש עבור איזה "מתנה" - מה שנותנים לו. **משא"ב**, בשכל זה נעשה בתרכיות ובערמה ובתככים ממוחשב מראש: *לכופו אח"כ עי"ז* לנרש, כל עוד שמלוי "חשבון" זה - לא היו משתדלים מעיקרא שייתפס בשביל ה"אשמה" או ה"חוב" ההוא מעולם, [וכמו שה"בوروים" ו"טונינים" רשייע הבעל - רק בכספי שישמש למתרת כפיטת גירושין]. ושוב לה"ה כ"מתנה" [מה דהו"ל כל י"סוד" ה"הכרש" ובכ"ל], רק דהו"ל "כפייה" גמורה - שאין לך גט מעוזה" גדור מזה - שפטול ובטל מה"ת. עבת"ד עי"ש.

ולדוחח דמייתה - יש להדגש, דאפשר אם היה נמצא באיזה פוסק אחרון איזה משמעות שאפ"ع רימה" מהו להבшир הגט, בוראי שלא קימל' בוועיה בזה להלכה, וכידוע מכללי הפוסקים, דמה דקימל' ד"הלכה כבתראי", והוא רק כשהראו דברי הראשונים, ועכ"ז חולקים עליהם בריאות ברורות. **משא"ב** שלא הוביל דברי הראשונים, אלא שכותבים היפך דבריהם בסתמא, או אמרין שבודאי לא ראו דברי הראשונים מdal' הביאו דבריהם, ואילו היו רואים דבריהם היו מודים להם, בכה"ג קימל' בדברי הראשונים ולא בדברי האחרונים, עי' רם"א (מו"מ סי' כ"ט, סי' ג), שדר"ח (כללי פופקיס סי' ט", לות מ"ז). ובפרט בהנוגע לחייבות שחמוריםות: התורת "אשת איש" לעלמא בודאי שעליינו לחש לכל דעתה - וכש"כ לדעת גודלי פוסקים מובהקים שכבל ב"י נשענים עליהם כהרשותם והמבי"ט, ובמ"ש הרם"א (סי' קל"ג, סכ"ה), והש"ך (גדו"ה, סי' כ"ט, מ"ז, ומ"ח), עי"ש.

ומב"ז יוצא ברור שלא באיזה פוסק מפורסם בדורינו [מחוג שלגנ] - הירוע כ"מיקל" גדול בכל מקום - [וממש לשאנו כ"גשר" בינו ולחופקרים]. שההapis בתוך ספרו "קהלא" בזה - על סמך "מכתב" של גוצז"ק וצ"ל. **דמלבד** מה שהעתיק לשון המכתב שלא בעין, והכנים דברי "הגחות" - מה שהומיטו ורים בנוגע לדברים יסודים - כאילו שהיתה לשונו הק. **ומלבד** מה שמתיחסים אל "מכתב" זה - כאילו שהיתה החלטת "פסק דין" למעשה, בו בזמן שלא כתבה רק כרך "morah" מקומ" לבعد - שיראה לאיזה גודל מסוים שמצויב עליו ש"הוא" יחולט ברכבר - [ולא נודע לנו החלטתו בזה כלל]. **ומלבד** מה שמחבר זה הוסיף שם כמה "סבירות" - שם

ענף ה

טרם שיתקינו ה"תנאים" שהנתנה הבעל בשט"ב - אסור לו לנרשא - על סמך הפס"ד:

(ולו"מ, סי' מא"ז, ס"ה. ומוי"מ, סי' תכ, סל"ח ול"ט); שאין להם חלק לעווה"ב - וירודים לגונתם ואינם עולמים - ואין להם כפרא עולמית. גם מורה יعلاה על רשם מהא דקי"ל ברמב"ס (פ"ז מת"ה, סי' ז), ומושיע"ע (יו"ד סי' טל"ז, קמ"ג); דהמנדרה למי שאינו חייב נידי - הו"ל הוא עצמו בר נידי, ע"ש.

ענף ז

בכל "השכמה" שהוא בגיןו לדעת תורה"ק - לא רק שהוא מופרכת וועומרת, אלא שנם יש בו - משום "מיןנות" ו"אפיקורוסות":

תורתינו הקדושה הוא ה"מקור" היחיד - הקובע כל מהלך דיעותינו והשכמהינו, ועל פיה אין מקום להאר בעל ב"מען" את אשתו רק בשםינו מלגרשה - כשהוא "חייב" לעשות בן מדינא. והמתארים בעל הפטור ע"פ תורה"ק מלגרש ורוצה בשלום - ב"מען" או כי"שען" - במקום להארה כ"מענטה" א"ע ובעה"ה וכ"מורדה". [ובפרט כשהווים בכדי להטיל עליון ללחין" גברש - במקומות להטיל עליה לחץ לשולם] - בגיןו דעת תורה"ק: הפטול גט שענ"י "לחין" או "הטעה" כי"ש]. הם מעידים על עצם: ש"לבם חלוק על המקום" [עי' ספרי (דיסס ו, ס) והובא בראשי פס, ד"ה נכל לנען], ובתוכיותם לבם הם "מתערימים" על תורה"ק - לחשוב שאינה "פרاكتיש" - או שהוא "אקוררי" ח"ז נגד הנשים, והי"ט שמשתדים לתקון עוזלה" וו - וזה מה שמולד אצלים "סברות כריסיות" - להיפך מדעת תורה"ק.

[ובן הוא - אף כשהיא אומרת; שלא תחוור אצלו לעולם וריהי בכח"ג מיורי הפסקים כשנונה כ"מורדה". ולא עוד, אלא דכן הוא - אף כשהבאמה לא תחוור אליו לעולם, דהרי אף במקומות שלא חיבוה לחזר אצלו - מ"מ גם אותו לא חיבו לגרש, אלא שישארו בנפרד עד שאחד מהם יתנחם: או שהיא תחוור אליו - או שהוא יגרשנה מרינו, עי' שו"ע (לה"ע סי' קי"ז, פ"ז). ורמ"א (פס, סי' ע", ס"ג וקי"ז, סי"ה. ומ"ק"ז, פ"ה וו). ראש משביר (ח"י, ה"ע סי' כ"ז), רב"א (מ"ב, סי' כ"ט, ע"ש). ובש"ב כביש רגילים לדבר: שאינה אומרת כן - רק ע"פ מה שלימודה ה"טענים" שלה: שע"ז יחייבו לנרשא - ובבנ"ד].

ויתר מזה, רמתארים בעל הפטור ע"פ דין מלגרש ב"מען" - נחפסו [בלא יוריעין] ב"מיןנות" רח"ל -

וכmesh"ב החינוך (מוה פ"ג) - [והובא להלכה במשנ"ב (פי' ח, נס"ל אט)]: שהחושב בדעתו "היפך דעת תורה" [לא רק בגיןו ליל"ג עקרין אמונה] - אלא אף ב"השכמה" בכל מיל" בדרכ חיים] - הו"ל "אפיקורס", ועובד בל"ת ד"ל לא תתוור אחריו לרבכם - שע"ז אהז"ל (דילמת י"ב, ע"ג) זיו

ענף ו

טרם שיתקינו "תנאי" הבעל בשט"ב - איינו "סרבן" כלל - במה שאנו מנרש אשתו, וכל המוציאו "סירוב פטול" - יחווש מהומר הדבר:

לאור כל הנ"ל, הרי הדבר פשוט, דלא רק שאין להבעל דין "סרבן" כלל - כשהיאנו מנרש טרם קבלת פס"ד באופן הנ"ל (עמ"ק סי'). דאין לך "עיות" גדול מזה: לדzon בע"ד העומד וצוחה שרוצה לעשות כדת של תורה - אלא שמתין ומצפה על קבלת הפס"ד... כ"סרבן" - מה שלא נשמע עוד כמו מעולם, וכש"כ שח"ז לחתנה עמו ב"הרחקה דר"ת". אלא אדרבה הוא "齊ית דין" גמור - שהיבין ומצוין לקרו בו ככל מני קרבות - ככל בני ישראל הכהרים, ואצ"ל שאסור לצערו או לכחותו ח"ז - והעושים כן עתדים ליתן את הדין. ופטשות, רכນול היסוד ד"סרבנותו" - ממילא שנוררת אחירות התמוטות ה"ה יותר ערכאות" הבוניה עליה, ואין להאשה שום יותר כלל לילך ל"ערכאות" נגד בעלה, ותחיש לנפשה מהומר האיסור - מש"ב הפסקים על זה: שהוא "הרמות יד בתורת מרעה"ה" - ו"חילול השם", רחל.

והמושיעים "סירוב" שאנו מוצדק לדינא - יחוושו לעצם מן העונות החמורים ד"ה לבנות פנים" - ו"היצאת שם רע", שסביר באמשנה (קטות פ"ג, מ"ה), ובגמרא (קוטה י', ע"ב. סנדין ל"ט, ע"ה. צ"מ נ"ה, ע"ב. מילין פ"ז, ע"ה), ורמב"ם (דעת פ"ז, ס"ה. מובל ומיק פ"ג, ס"ז), ושׁו"ע

לקփחו מ"שלו" ממש - מ"מ אין שום חסרון בהשתדרותו למונעו מזה - כל עוד שיש לו "זכות" לזה ע"פ גדרי תורה, וא"כ כ"כ כשהרצים להוציא מתחיה את "שלו" ובבנ"ד, דוראי דא"א לתארו כ"גביל" או כ"רשע" - על שלוחם נגד הרוצים לעשות לו כן, ז"פ.

יבל' האמור כאן - הוא אף בשלא היינו מבינים שום "טובה" להאהה ע"ז - דג"כ אי אפשר להתחכם על דעת תורה"ק וכנ"ל. ברם מדברי הנה"צ ר' אביגדור מיללער וצוק"ל [חכמי דיהודאי] למדנו, רחכמה עמוקה טמן ב"גדרא" זה של תורה"ק: שלא "לכוף" או "להטעות" את הבעל בשוויא על גירושין - לטעלת חיזוק בתוי ישראל מطمינו, וגם "טובה גדורלה" נצחה מזה להנשים עצמן: - שלא ילכו שלול להפתחות מ"דמיוניותיהם הכוונות": - שאליו היה נישאות לאחר - או היה מצחים טוב מעתה.

דיהריי אף ה"מעוטים" ש"הצליחו" יותר עם השינוי, אילו היה להם העוז להורות על האמת, בודאי שהוא מודים בפה מלא: שלולי ידעו ה"מחיר" היקר מה שעיתדים לשלם על "הצלחה" זו - טרם שהתחלו להתפלל ב"גירושים": שנים של "עגמת נפש" "מלחיםות" "מתיחת העצבים" - והעליה על כולנה "טמיון היולדים" ב"גשומות" ו"דרוחניות" עד לאין מרפא רח"ל. בודאי שלא היו מודקקין לזה כלל, כי אין ה"צער" שהוא בהן. ובש"ב כש"רוב רוכם" של הנושאין ה"שנתיים" - הם גורעים" הרבה מן ה"ראשוניים" וכיודע, אלא ש"או" כבר מאוחר מדי מלומר: "אלכה ואשיבה אל אש" הדראשון - כי טוב ל"י או מעתה", ומה גם ד"או" כבר למדו הלקח באופן ה"קשה" - שצרכין לבלוע ולשתוק. [והיחידים הוציאים עם "ריווח" מזה, הם ה"טוענים" הרושים ש"מייעצים" אותה לך בשבייל "טובת עצם" - שמרוייתם מזה הון רב - בעוד שלא אייבת להם טובתה"כ ל"כ, דלא לילין בן היו מייעצים לה "לשלים"]. וברור לדילא "נדרא" זו של תורה"ק - כמעט כסודם היינו לעומורה דמננו: ש"שמנים אחו" מהם "מתרשים" וככל הגוים ב"ח"ז, היכו נובל לצייר לעצמינו "חרובן" כזה במחניינו רח"ל, וכל הולך ישר ומבקש אמת יודה לזה.

ענף ח

חויבא רמייא ע"פ דעת תורה"ק, להודיע לבע"ד
ונם לפرسم דברים אלו - מכח הציורים ד"לא
תעמוד על דם רעד" - וד"השבת אבידה":

והגמ' שלא נתבשנו מהבעל לחשיא כתוב זה, ואצל' שלא קבלנו ממנו עברו זה אף פרוטה אחת, ועל אף שמאוד קשה עליינו לכתוב דברים אלו - בהיותינו בידירות

מינות" ע"ש. וחבל עליהם שנלקו ב"התהכבות" על תורה"ק" - והורעלו ב"דיעות כוכות" של "רוח החומן" - שיסורה ב"השכלה" האורורה, [שהו עיקר מכת דוריינו] - ששורשה מהhaftפות מהאכילות אסורת" (שע"י "הכרמים" מפוקפקים), ע"י גمراה (וימל' ל"ט, ע"ה), וספה"ק דג"ל מהן"א (עקב, ד"ז ומלאם) בשם הבعشטה"ק - מעשה מהרמב"ם: שנשאל מאיוזה מקום קושיות על ראות חול' לתהה"מ, והשיב שימושם ניכר שנכשלו ב"מאכילות אסורת" - ועי"ז נולד במוחם "דיעות כוכות", ולכטוף עלה עליהם איזה מלך גדול והרגם רח"ל, ע"יש].

וא"כ החשובים כן - אף כשהם ת"ח חסידיים - הם "חסידישע משכילים", ואוותם דפקיע שםיהו כ"גדולים" - הם "משכילים גדולים"... וכמ"ש הנה"ק מצאנו בספרה"ק דברי חיים (עמ"ט, פ' ויקא) שרוב הרבניים הם מן ה"ערב רב". [ויש "כור המבחן" לכל אדם - שיכל לבדוק את עצמו על ידה אם אין מהם ח"ז, ואכמ"ל].

ובבדי להוציא מלב המטועים - יש להדרגינש, דהתיאור "גביל" בדשות התורה [מש"כ הרמב"ן ויקלח י"ט, ז'] ל"ש כלל - על מי שלוחם נגר הרוצים לקפחו מ"שלו", וכש"ב כשהרצים להוציא מתחיה - אשתו וילדיו החביבים עליו - ולעשותו "גברא קטלא" וככני"ד, בודאי דליך אשם "ועל" במה שמתאמץ להתגונן מזה. דב"ז ל"ש - רק על מי ששקוע באהות על דרך היתר - דבاهבי מירוי שם. ובאמת, דאף בכ"ג ל"ש התיאור ד"גביל בדשות התורה - למקנתה הרמב"ן (פס) לאחריו שה תורה"ק הפיקע ד"ז - ע"י אזהרת "קדושים תהוו", ונמצינו דבאמת - ליכא תיאור כזה ע"פ אמיות דעת תורה"ק כלל, ז"פ.

וזיהרי גROLIA מזה שמענו - מדברי הנה"ק החזו"א (המוציא ופטון, פ"ט); דהרוואה שהברור רוצה להתחזרות עמו בפרנסתו - או גם חלק ה"השכפה" וה"אמונה" - תלוי ונמדד לפי גדרי קופט מבט ה"הילכה": דאם הוא באופן שיכל למנוע מזה ע"פ דין תורה"ק - או אין בו ממש חFROMON AMONA" - במה שמצוינו לר"ת למנעו מזה, אדרנה והוא חלק מן ה"השתדלות" - המותר והנוצר. משא"ב באופן שהברור מותר להתחזרות עמו ע"פ תורה"ק - או שוב נחשב כל נדרור "תערומות" בלבד על חבריו; כאילו שהוא רשות" או ש"מוק" לו - כפוגעה ב"אמונה", דכיוון ש"מורת" לעשות נן ע"פ גדרי תורה"ק - שוב מומי' עליו להתגבר ב"אמונה": שלא יוק לו ד"ז כלל - ולא יופחת לו ע"ז אף פ"א מהה שמכן לו, עכ"ד. הרי לנו, שאף הלחום נגר מי שרצה להתחזרות עם פרנסתו - למנעו מהה, ג"כ אין לתארו כ"גביל בדשות התורה" - על שמאן מלוחר על זכותיו שע"פ תורה"ק, על אף שהברור אין רוצה

שבחמורות - ה"ה הורתת "אשת איש" לעלמא - וטמיינע "מפורים" במחנינו רוח"ל, שהთוה"ק הטילה עליינו חובה "ערבות" באלי אלפים ורבוע ריבות "אלות" ו"שבועות" ו"ביריות ברית" - לעשות מה שביכלהינו למנוע אחרים מלחתואו, וכדאיתא בגמרא (סוטה ז", ע"ב) ובתוס' (פס, ד"ס ט"ס). **ובהנוגע לאפרושי מאיסורה** - אין חולקין כבוד הרבה. [עי' ר"א"ש פמ"ס פ"ג, ס"כ.] פס' כל' ז', ס"כ, ז' ב' (ס"ט), ר' ב' ב' (ס"ז, צ"ע). מהרי"ק (טוטק קמ"ט). בנימין זאב (ס"י רמ"ג), מב"ט (מ"ה, ס"י ע"ט, קט"ג, ר"ג), מהרש"ל (ס"י כ"ט) רמ"א (ס"י ז'), שבוי"י (ח"ה, ס"י י"ט, קט"ה). שאילת יעב"ץ (ח"ה, ס"י ז', קל"ג. וה"ב, קי"ז). שוו"ט (קמ"ה, ס"י ה', ד"ס ונפה גבר), משנה"ל (מ"ג, ס"י צ"מ). ומ"ג, ס"י קי"ג, קי"ז). ר' ב' (ס"ג). ונמצינו שכחוב זה - יותר מש�始תה להנן עי"ש]. ונמצינו שכחוב זה - יותר מש�始תה להנן بعد זכותי ה"בעל" - הוא; להנן بعد ה"תוה"ק" הנדרסת בעזה"ר בריש גלי לעין כל - ואין פוצה פה ומצפוף.

ומדברי מן הח"ט (מ"ג, ליקוטים ס"י מ"ט) - יוצא ברורו; דכן הוא אף בהנוגע "לבות" אדם - שמוחיבין לעשות כן בכדי להציגו מן איסור, ולא רק כלפי ש"א אין חולקין לו כבוד] - כפניות ממשימות הלשון. ובש"ב כברט נגר המוראים שלא כהלהה - ממש"כ החחת"ט (קונן מחותם ס"ט), והוא ע"פ דבריו הרמב"ם (דיעות פ"ז, ס"ט); שם לא קיבל בסתר - או מכליין אותו ברבים ומperfmissים חמאו ומחרfin ומביין ומקלין אותו - עד שייחזר למוטב, עי"ש. וכן עשו כל רבותינו - שכחוב לשונות חרופים מאור - נגר מורים המגלים פנים בתורה שלא כהלהה, עי' רשב"א (מ"ה, ס"י טע"ב. ומ"ג, ס"י ר"ה), ר' ב' ב' (ס"ג). תשב"ץ (מ"ה, ס"י ז'ג. וממ"ט טור ז', ס"י י'). ר' ב' ב' (ס"ג). ר' ד"ך (ס"י ז'), מהרי"ט (י"ד פ"ג, ס"י ג'), מהר"ל (דרט על מהלות), משיב דבר (י"ד, ס"י ח' ט'), ברית אברהם (לה"ע, ס"י ז' - ק"ט). מהרי"א (לו"ט, ס"י י'), שאילת דוד (לה"ע, ס"ק) כ"ט). אגרות שפירין (ס"י כ"ט). מכתבי החה"ח (ס"י מ"ז). אגרות רח"ע (ס"י פ"ט) [ע"ש דבריו הגה"ק מגור והה"ח], עי"ש. ולסימנא ידgesch: שכד בירינו אין מוסבין - רק למי שהש��פותו בגינויים ע"פ גדרי תורה"ק ובנ"ל (עמ' ז), ולאפוקי למי שיש לו "דיעות משלו" - הבוגרים על הרגשות כרישות]. ואנו מוכנים להשיב בעה"י לכל מי שיכחוב לנו דיחוי כ"ש על דברינו ע"פ גדרי תורה"ק].

ב"ד הכו"ח להנן נגר הרישת דת תורה"ק - עי' פגעה חמורה בסוד קדושתן של ישראל, יומ שני לסדר "לעברך בברית ה"א ובאלתו... הנסתירות לה"א והנוגאות לנו ולבנigkeitו את כל דברי התורה הזאת", [פרש"י, בגנותנו לנו ולכינו - נגע רענן מקרניינו, והס לנו מעשה זכה דין - יעכטו לריכיס... וחוק על בגנותם מה ענכם לתרכיסים מכך סענרו להם סירין, מCKERLU עלייס מה עצומת צבר גרייזיס וכבר עיגל - ומעשו ערדים זכה מה, עכ"ל] (נזבים וילך), שמנוה עשר יומ לחודש אלול שנת תשמ"ז לפ"ק, פה מאנסי ניו יארק יצ'ו.

רבנן ר' ב' ב' (ס"ג)

עם חלק מהדריינס. אבל מה נעשה כשה"אמות" [המר האהוב מן ה"שקר" הנעים] כבר נתגלה לנו - עי' בקשת צד האשה ובנ"ל (גמ"ו)], שוב אין און בר חורין מלגלוותה - מכח כמה חובים הרובצים עליינו:

ראשית, מכח אורה תורה"ק על הל"ת ד"לא העמוד על דם רעך". שלא נמנע מלזוזו לשיראל בעת צrhoו - אף בלי בקשתו, [עי' מד"ר (גמ"ה מ"ג, ז') עה"פ (כלשיטים ז', ז') וירק את חניכו, ר' אום הרן הוריון פנים בנגד אברהם, אמרו ה' מלכים לא יכולו לעמוד בהם - ואנו יכולים לעמוד בהם. ר' ג' אמר אברהם הוריון פנים בנגדן - אמרו " יצא ואפלול על קידוש שמו", ופי בעז יוסף (פס), "להציל שוק מיד עושקו - שאין קידוש השם גדול מוה", עי"ש. ואנו חווין שם, שאברהם אף "ביש" אתון והלבני פניהם - על מה שרצוי לעכבו מהלציל שעוז מיד עושקו - וכדאמר ש"הוריק פנים בגדן". [ובורר, רהתייאר ד"עשוק" א"א להטיל - רק על מי שרוצים לקפחו מוכיותיו - המגינים לו ע"פ תורה"ק דוקא. אבל בלא"ה אינו "עשוק" כלל - ובנ"ל (עמ' ז, ד"ס וככדי), עי"ש].

שנייה, מכח ציווי תורה"ק על המ"ע ד"השבת אבידה". ממש"כ הרא"ש (כל' ז', ס"י ו'), דבמ"ע זו - בכלל: שהודיע שבע"ר נתחייב בבי"ד שלא כהלהה - מצוה וחיזב עליו להודיע לו, [וכ"כ הרש"ד] (מו"מ ס"י מ', רמ"ג, ר"ג, ר"ג, ר"ג). מב"ט (מק"ר ס"י י"ט). חיים ביד (ס"י מ"א, ס"ט). ר' א"ש משביר (ק"ג, ס"י ס"ג). נאמן שמואל (ס"י ק"ז). דבר משה (מ"ג, ס"י ז'). מהרש"ם (מ"ס, ס"י ז'). חז"א (פ"א) ט"ז, מות ג) [שה"ציבור" חייב להזכיר לב"ר התווען שרנו אותו בשקר, ועל הדינונים מוטל להוכיח צדקה מעמדם].

ענף ט

בנהוג לאפרושי מאיסורה וכبن"ר - "אין חולקים כבוד לר'ב" - ומוחיבים לעשות בכל האפשרי למנוע "גיטין פסולים" במחנינו:

וישליישת, דאם כל האמור לעיל (עמ' ח) הוא אף בהנוגע ל"ממונא" בעלמא - שנ"כ מוחיבין להציג את מי שמעוותים עליו את הרין. א"ב מעתה, עאכ"כ בנ"ד - שנוגע לאפרושי מאיסורה" בחמורות